



Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: I Kžzd-21/2022-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću za mladež sastavljenom od sudaca dr.sc. Lane Petö Kujundžić, predsjednice vijeća te mr.sc. Ljiljane Stipišić, Snježane Hrupek-Šabijan, Tomislava Juriše i Sande Janković, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ane Matić Puljar - specijalistice, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog D. Š., zbog kaznenih djela iz članka 111. točka 2. u vezi članka 34. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18. i 126/19. - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženog D. Š. podnesenim protiv presude Županijskog suda u Osijeku broj Kzd-5/2021. od 4. ožujka 2022., u sjednici vijeća održanoj 17. listopada 2022.

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se žalba državnog odvjetnika, preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da se optuženom D. Š. za kaznena djela za koja je prvostupanjskom presudom proglašen krivim, utvrđuju sljedeće kazne zatvora: za kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točka 2. u vezi s člankom 34. KZ/11., činjenično i pravno opisano pod točkom I izreke prvostupanjske presude na temelju članka 111. u vezi s člankom 34. stavak 2. te člankom 48. stavak 1. i člankom 49. stavak 1. točka 1. KZ/11. kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, za kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točka 2. u vezi s člankom 34. KZ/11., činjenično i pravno opisanog pod točkom II izreke pobijane presude, a na temelju članka 111. u vezi s člankom 34. stavka 2., te člankom 48. stavak 1. i člankom 49. stavak 1. točka 1. KZ/11. u trajanju od 8 (osam) godina, pa se optuženom D. Š. na temelju članka 51. stavak 1. i 2. KZ/11. izriče jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina te mu se na temelju članka 54. KZ/11. u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme od uhićenja kao i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 17. kolovoza 2020. pa nadalje.

II Odbija se žalba optuženog D. Š. u cijelosti kao neosnovana te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Osijeku optuženi D. Š. proglašen je krivim zbog počinjenja dva kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točka 2. u vezi s člankom 34. KZ/11., činjenično i pravno opisana pod točkom I i II izreke pobijane presude pa mu je za svako kazneno djelo utvrđena kazna zatvora na temelju članka 111. točka 2. u vezi s člankom 34. i člankom 26. i člankom 48. stavak 1. KZ/11. u trajanju od 7 (sedam) godina te je na temelju članka 51. stavak 1. i 2. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina.
2. Na temelju članka 54. KZ/11. optuženom D. Š. u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina uračunato je vrijeme od uhićenja kao i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 17. kolovoza 2020. pa nadalje.
3. Na temelju članka 68. KZ/11. optuženom D. Š. izrečena je sigurnosna mjera obaveznog psihijatrijskog liječenja koja će se izvršavati u okviru zatvorskog sustava te može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora s tim da će sud najmanje jedanput godišnje preispitivati postoje li uvjeti za njenim nastavkom i o tome donijeti rješenje.
4. Na temelju članka 79. stavak 2. KZ/11. od optuženog D. Š. oduzet je metalni komad šeskant profila dužine 11.5 cm sa našiljenim vrhom promjera profila 10 mm oduzet po potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj 00044026 PU Osječko-baranjske, PP Beli Manastir.
5. Na temelju članka 148. stavak 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.) optuženi D. Š. oslobađa se obveze naknade troškova postupka iz članka 145. stavak 2. točke 1-6 ZKP/08. kao i nagrade i nužnih izdataka postavljenog branitelja.
6. Državni odvjetnik žalio se zbog odluke o kazni te predlaže da drugostupanjski sud preinači pobijanu presudu na način da optuženiku za kaznena djela za koja je proglašen krivim izrekne kaznu zatvora u duljem trajanju.
7. Optuženi D. Š. žalio se po branitelju H. K., odvjetniku u O. i to zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni s prijedlogom da se uvaži žalba i preinači pobijana presuda ili da se ista ukine i vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.
8. Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženik u kojem predlaže da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske odbije žalbu državnog odvjetnika u odnosu na kaznu, kao neosnovanu.
9. Državni odvjetnik podnio je odgovor na žalbu optuženika u kojoj predlaže da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

10. Žalba državnog odvjetnika u odnosu na odluku o kazni je osnovana, dok žalba optuženika nije osnovana.

11. Spis je sukladno članku 474. stavak 1. ZKP/08. bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

12. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. optuženik navodi da je izreka presude proturječna razlozima danim u obrazloženju presude s obzirom da se u izreci presude za kaznena djela pod točkom I i II optuženiku stavlja na teret da je postupao s izravnom namjerom, dok da je u obrazloženju pobijane presude pod točkom 27. navedeno da je optuženik "iskazao volju za počinjenjem kaznenog djela te da je smatrao mogućim da su ozljede koje je nanio djetetu B. G. bile smrtonosne", a što bi bila neizravna namjera. Također u žalbi optuženik navodi da je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude iznio nejasne razloge proturječne same sebi i to pod točkom 27. i 32. pobijane presude, kada je šturo obrazložio namjeru. Ujedno se ističe da je prvostupanjski sud propustio sveobuhvatno utvrditi kronologiju događaja te je potpuno selektivno i proturječno cijenio izvedene dokaze. U žalbi optuženik ističe da su izvučeni iz konteksta dijelovi, iskaza svjedoka, vještaka i materijalne dokumentacije (ne navodeći ih), koji bi mogli sami za sebe dovesti do zaključka o namjeri optuženika, dok o određenim dijelovima tih dokaza koji su suprotni, sud nije naveo ništa.

13. Međutim, nije u pravu žalitelj optuženik da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka zbog proturječnosti izreke i obrazloženja, jer je jasno optuženik presuđen da je u nakani da usmrti dijete B. i dijete V. zadao im ozljede oštrim predmetom, a u obrazloženju presude je navedeno da je nanoseći 31 ubodnu ranu djetetu iskazao volju za počinjenjem djela što nije, kako se navodi u žalbi, opis neizravne namjere iz članka 28. stavak 3. KZ/11, već izravne namjere, jer je svjestan obilježja djela i hoće ostvarenje. Ujedno, u obrazloženju prvostupanjske presude je izravna namjera jasno navedena u točkama 27. i 32. obrazloženja prvostupanjskog suda pa se ne radi o bitnoj povredi kaznenog postupka da nema navedenih razloga. Prvostupanjski sud je utvrdio kronologiju događanja i iznio jasne i neproturječne razloge na kojima temelji osudu za inkriminirana kaznena djela teških ubojstava u pokušaju. Stoga nije osnovana žalba optuženika podnesena zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, a drugostupanjski sud je ispitivao pobijanu presudu po službenoj dužnosti na temelju članka 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08. te nije pronašao takve povrede.

14. Velikim dijelom žalbenih navoda optuženik obrazlaže pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Optuženik u žalbi navodi da je prvostupanjski sud u obrazloženju presude na stranici 9. pod točkom 20. djelomično reproducirao iskaz svjedoka K. V. liječnice obiteljske medicine, te mišljenje vještaka psihijatrijske struke I. P., pod točkom 25.1., ali da je iz navedenih dokaza propustio izvesti činjenice u vezi s ličnošću i psihičkim stanjem optuženika koje su odlučne za namjeru optuženika, cilj i razloge njegova ponašanja. Optuženik u žalbi nadalje citira pojedine dijelove iskaza navedenih liječnika kao i svoju obranu. Također u žalbi navodi da je sud samo djelomično reproducirao iskaz svjedoka M. Đ. i S. B. djelatnika ..., ali da ih nije posebno analizirao niti doveo u međusobnu vezu s ostalim dokazima te ih se u žalbi citira. U žalbi se ističe da je prvostupanjski sud zaključak o namjeri optuženika

temeljio na činjenicama koje proizlaze iz nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka dr.sc. B. D., ali je propustio iz tog nalaza prepoznati i izdvojiti odlučne činjenice i dovesti ih u vezu s iskazima svjedoka navodeći pri tome dijelove iskaza optuženika kao i iskaze, djeteta V. R. i djeteta B. G. Optuženik nadalje ističe da je pod točkom 26.4. obrazloženja pobijane presude sud izveo zaključak da je optuženik prestao zadavati ozljede oštećenima kada su se na mjestu događaja skupili ljudi koji su mu vikali da pusti dijete, pri tome ukazujući na iskaze svjedoka M. I. i B. S.. Međutim prvostupanjski sud da je potpuno izostavio te dokaze dovesti u vezu s iskazom vještaka I. P. na raspravi od 11. siječnja 2022. navodeći u žalbi i dio iskaza tog vještaka. U žalbi se ističe da je prvostupanjski sud reproducirao iskaz vještaka i da ga je ocijenio vjerodostojnim i u cijelosti prihvatio, ali da je propustio utvrditi odlučnu činjenicu da optuženik nije percipirao verbalne komentare prolaznika, odnosno ljudi koji su vidjeli događaj te da je prvostupanjski sud propustio utvrditi činjenicu koja proizlazi iz iskaza oštećenog djeteta V. R. kada optuženik navodi da je sam prestao sa napadom i sam se udaljio, bez da ga je netko sprječavao u napadu i bez obzira na okolinu.

15. Suprotno žalbenim navodima ispravno je prvostupanjski sud pod točkom 20. obrazloženja pobijane presude analizirao iskaz svjedočkinje K. V., liječnice obiteljske medicine koja je iskazivala o zdravstvenom stanju optuženika, a koje je evidentirano i u njegovom liječničkom kartonu navodeći da se optuženik 2017. žalio na kratkotrajni gubitak svijesti te mu je preporučena neurološka i psihijatrijska obrada te se javio i psihijatru u travnju 2018. bez jasno postavljene dijagnoze, s preporukom psihologijske obrade koja je i izvršena nakon čega mu je ordinirana terapija. Iz dokumentacije, zdravstvenog kartona liječnica je navela da se 2019. optuženik javio liječniku zbog epileptičnih napada i započeta je neurološka obrada i dana mu je terapija. Suprotno žalbenim navodima ispravno je prvostupanjski sud i pod točkom 25.1. obrazloženja pobijane presude analizirao nalaz i mišljenje vještaka psihijatrijske struke, koji je utvrdio da je kod optuženika prisutan specifičan poremećaj ličnosti, shizotipni poremećaj, kao i da je kod optuženika prisutna višegodišnja epilepsija te je s vremenom izgrađena tzv. epileptička ličnost koju karakterizira niža frustracijska tolerancija, impulzivnost, razdražljivost, eksplozivna reagiranja na manje provokacije kao i što se i vještak jasno izjasnio da je optuženik u vrijeme inkriminacije postupao s jasnom namjerom ostvarivanja ciljeva na način koji je sukladan njegovom načinu mišljenja i poimanja stvarnosti da bi postigao određene efekte koji bi mogli pomoći u rješavanju njegovih problema. Osim toga vještak je jasno zaključio da je optuženik mogao shvatiti značenje svoga djelovanja i upravljati svojim postupcima, ali da su njegove sposobnosti zbog određenih čimbenika i to s obzirom na snažno afektivno stanje srdžbe i bijesa usmjereno prema..., poremećaj ličnosti, epileptičarski karakter, koja stanja su značajno umanjivala racionalnu komponentu te imala vrlo značajan doprinos njegovom ponašanju, zbog kojih čimbenika su njegove sposobnosti bile bitno smanjene. Prvostupanjski sud je ispravno prihvatio mišljenje vještaka da postoji visoka razina opasnosti da bi optuženik mogao zbog opisanih duševnih poremećaja, ukoliko se ne bi podvrgnuo sistematičnom psihijatrijskom liječenju počinuti slično ili teže kazneno djelo te je naveo da je indicirana i primjena sigurnosne mjere obaveznog psihijatrijskog liječenja po članku 68. KZ/11. Stoga nije u pravu žalitelj kada navodi da je prvostupanjski sud propustio izvesti zaključak u vezi s ličnošću i psihičkim stanjem optuženika, jer upravo suprotno izvedeni dokazi, iskaz liječnika, potkrepljuju zaključak o ličnosti i psihičkom stanju optuženika, a koje su odlučne i za utvrđivanje optuženikove namjere u pogledu ciljeva i razloga ponašanja. Nije u pravu

žalitelj kada navodi da je sud samo djelomično reproducirao iskaze svjedoka M. Đ. i S. B. djelatnika ...te da ih nije posebno analizirao ni doveo u međusobnu vezu s ostalim dokazima, jer je sud iznio svoje razloge pod točkom 17. obrazloženja pobijane presude zbog čega su iskazi navedenih svjedoka ocijenjeni vjerodostojnim, a na njihove iskaze stranke nisu imale primjedbe. Stoga je suprotno žalbenim navodima prvostupanjski sud ispravno cijenio i analizirao sve provedene dokaze te činjenično stanje nije pogrešno i nepotpuno utvrđeno kako upire optuženik u svojoj žalbi.

16. Žalitelj u žalbi ističe povredu kaznenog zakona navodeći da namjeru optuženika sud temelji na činjenicama koje proizlaze iz nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka dr.sc. B. D., ali da je prvostupanjski sud propustio iz tog nalaza prepoznati i izdvojiti odlučne činjenice i dovesti ih u vezu s iskazima svjedoka ne navodeći o kojim svjedocima se radi. Nakon toga u žalbi se analizira iskaz optuženog D. Š. kao i oštećene djece V. R. i B. G. te se navodi da je sud pod točkom 26.4. obrazloženja pobijane presude izveo zaključak da je optuženik prestao zadavati ozljede oštećenima kada su se na mjestu događaja skupili ljudi koji su vikali da pusti dijete pri tome ukazujući na iskaze svjedoka M. I. i B. S., ali da je potpuno izostavio te dokaze dovesti u vezi s iskazom vještaka I. P., koji je iskazivao na raspravi 11. siječnja 2022. Također se navodi da je sud na stranici 12. pobijane presude reproducirao, ocijenio vjerodostojnim i u cijelosti prihvatio iskaz vještaka I. P., ali da je propustio iz istog utvrditi odlučnu činjenicu da optuženik nije percipirao verbalne komentare prolaznika odnosno ljudi koji su vidjeli događaj i vikali mu da prestane pa je propustio utvrditi činjenicu koja proizlazi iz naprijed navedenog iskaza da je optuženik sam prestao sa napadom i da se udaljio bez da ga je netko sprječavao u napadu i bez obzira na okolinu. Ujedno u žalbi optuženik navodi da nitko od očevidaca događaja nije pokušao spriječiti napad, a to da proizlazi iz iskaza ispitanih svjedoka B. S. i M. I. te da je svjedok M. I. odlučio mobitelom snimiti napad misleći da se radi o sukobu između oca i sina, a iz čega da proizlazi da optuženikov napad nije bio s namjerom usmrtiti dijete već da je bio u afektu i nezadovoljstvu, kada je odlučio svima pokazati kolika mu je nepravda učinjena. Također se navodi da je iz iskaza optuženika razvidno da je metalno crtalo tijekom napada na oštećenike držao u desnoj ruci i da je ubodne rane zadavao samo navedenim vrškom crtala pa da to upućuje da optuženik nije imao namjeru usmrtiti djecu, jer je mogao u situaciji prije napada, iz kuće uzeti nož, sjekiru ili neko drugo puno opasnije sredstvo što nije učinio, već metalno crtalo. Isto tako da je bio u situaciji crtalo usmjeriti jačim intenzitetom u vitalne dijelove, ali to nije učinio jer nije imao namjera ubiti nekoga. Također se analizira nalaz i mišljenje vještaka B. D. od 13. studenog 2020. te se navodi da upravo iz toga nalaza i mišljenja proizlazi da namjera optuženika nije bila usmrtiti oštećenike. Navodi se u žalbi optuženika da je sud pod točkom 26.2. obrazloženja presude zaključak o namjeri optuženika izveo iz dokaza i to CD medija OKC-a PU Osječko-baranjske, navodeći da je sud potpuno izostavio analizirati način na koji je optuženik prijavio događaj, jer potpuno smireno zove policiju, daje adresu i govori da je pokušao ubiti dvoje nepoznate djece što zasigurno da ne bi učinio netko tko je imao namjeru usmrtiti nekoga. Također se navodi da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio zbog svega iznesenog da je optuženik postupao s izravnom namjerom da usmrti dijete B. G. i dijete V. R. kao i da je optuženik osoba s duševnim smetnjama i poremećajem ličnosti koji kod njega nije prepoznat i liječen. Slijedom navedenog u žalbi se ističe da optuženik nije imao izravnu namjeru usmrtiti djecu žrtve, već ih samo ozlijediti pa se u konkretnom slučaju ova kaznena djela za koja se

tereti optuženik mogu okarakterizirati kao pokušaj kaznenog djela teškog ubojstva s dobrovoljnim odustankom u smislu članka 35. KZ/11. ili eventualno kaznena djela teške tjelesne ozljede iz članka 118. KZ/11., ili u najtežem slučaju kao pokušaj kaznenog djela teškog ubojstva s neizravnom namjerom.

17. Suprotno žalbenim navodima ispravno se prvostupanjski sud pod točkom 21. obrazloženja presude pozvao na provedeno sudsko-medicinsko vještačenje po vještaku dr.sc. B. D. u odnosu na tjelesne ozljede koje su zadobili djeca žrtve B. G. i V. R., a koji nalaz je prvostupanjski sud prihvatio kao vjerodostojan i u skladu s pravilima struke te ga je iscrpno i analizirao. Iz nalaza proizlazi da su ozljede za dijete B. G. nastale silom slabog intenziteta pri čemu postoji mogućnost da je snaga zamaha mehaničkim sredstvom bila jaka, ali je oštećeni višekratnim izmicanjem glave i tijela spriječio dublje ubadanje oštrog i šiljastog mehaničkog sredstva. U odnosu na žrtvu dijete V. R. sudsko-medicinski vještak se decidirano izjasnio da kod navedenih ozljeda postoji mogućnost da je snaga zamaha mehaničkim oštrim sredstvom bila jaka i realna mogućnost za nastupanje teških po život opasnih ozljeda ili za smrtni ishod, ali je oštećenica izmicanjem glave spriječila teže ozljeđivanje te su na taj način spriječene teže i po život opasne ozljede. Prvostupanjski sud je detaljno analizirao iskaz vještaka pod točkom 21.3. obrazloženja pobijane presude. Osim toga vještak se jasno izjasnio zbog čega na tijelu djece nisu konstatirane razne razderotine, što je sve i obrazloženo pod točkom 21.3. pobijane presude. Ispravno je prvostupanjski sud pod točkom 19.1. obrazloženja pobijane presude naveo iskaz svjedoka M. I. kao i što je reproducirana snimka tijekom dokaznog postupka, koju je snimao za vrijeme napada optuženika na dijete, a iz same reprodukcije snimke ne proizlazi da optuženikov napad nije bio s namjerom da usmrti dijete kao što se to neosnovano navodi u žalbi. Upravo zadobivene ozljede kod djeteta B. G. koji ima 11 (jedanaest) godina i koji je posebno ranjiva osoba s obzirom na dob, te mu je nanosena 31 ubodna rana na tijelu od kojih 13 ubodnih rana na glavi kao vitalnom dijelu tijela, upućuju da je optuženik postupao s izravnom namjerom, da je iskazao volju za počinjenjem kaznenog djela i da je smatrao mogućim da su ozljede koje je nanio djetetu B. G. bile smrtonosne te da je postupao s izravnom namjerom. Sve je to ispravno prvostupanjski sud obrazložio pod točkom 27. i 28. obrazloženja pobijane presude. Nadalje u odnosu na dijete žrtvu V. R. utvrđeno je da joj je optuženik prišao s leđa, biciklom je srušio sa skateboarda u obližnji kanal, a 9 ubodnih rana je bilo na glavi koje su za posljedicu imale određene ozljede na glavi djeteta koje su teške tjelesne ozljede. Uz te su joj nanosene i 4 ubodne rane na leđima te ubodne rane na lijevoj nadlaktici i desnoj šaci, zbog čega je obrana optuženika kada osporava namjeru usmrćenja ocijenjena nevjerodostojnom i usmjerenom na umanjenje krivnje i kaznenopravne odgovornosti, a osim toga suprotno je i sudsko-medicinskom vještačenju ozljeda u odnosu na žrtvu. I u odnosu na ovo kazneno djelo optuženik je postupao s izravnom namjerom kao što je ispravno obrazložio sud pod točkom 33. pobijane presude. Stoga nisu od značaja svi izneseni razlozi u žalbi optuženika kada navodi da nije postupao sa izravnom namjerom. Suprotno žalbenim navodima ne radi se ni o pokušaju kaznenog djela sa dobrovoljnim odustankom jer u odnosu na dijete B. G. koji je vikao neka prestane i zvao je u pomoć kada ga je optuženik napadao, jer je nepoznata žena otjerala napadača, donijela vode, došli su i roditelji djeteta, a napadač odnosno optuženi je pobjegao, zbog čega se u konkretnom slučaju ne radi o dobrovoljnom odustanku. Također i u odnosu na dijete žrtvu V. R. jasno proizlazi da je optuženik istu ubadao po tijelu, da je vrištala, vikala da je pusti i kada se on odmaknuo, uspjela je pobjeći kući, te se ni u ovom slučaju ne radi o dobrovoljnom

odustanku na strani optuženika. Uzimajući u obzir sve okolnosti počinjenja kaznenog djela ne radi se o kaznenom djelu teške tjelesne ozljede kao ni o pokušaju kaznenog djela teškog ubojstva s neizravnom namjerom jer je sud jasno i nedvosmisleno objasnio izravnu namjeru na strani optuženika u odnosu na oba kaznena djela kao što je navedeno pod točkom 28. i 33. obrazloženja pobijane presude, a koja obrazloženja prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

18. Žaleći se na kaznu optuženik u žalbi navodi da je jedinstvena kazna zatvora od 12 (dvanaest) godina prestroga te da sud nije dovoljno cijenio olakotne okolnosti na strani optuženika, odnosno da je trebao više cijeniti raniji život optuženika i činjenicu dosadašnje neosuđivanosti. Kao olakotnu okolnost propustio je cijeniti da je optuženik u svojoj obrani iskazao žaljenje i kajanje kao i njegovo držanje tijekom cijelog postupka. Odgovarao je na postavljena pitanja te detaljno i okolnosno opisao cijeli tijek događaja. Također se navodi da je sud premalo cijenio bitno smanjenu ubrojivost optuženika kao olakotnu okolnost te da na strani optuženika nema otegotnih okolnosti pa je moglo doći i do toga da kazna zatvora bude blaža od izrečene.

19. Žaleći se na odluku o kazni državni odvjetnik ističe da je jedinstvena kazna zatvora u odnosu na optuženika preblaga jer se njome ne postiže svrha kažnjavanja te da je optuženik izvršio napad na najveće zaštićeno dobro i to dva mlada ljudska života revoltiran zbog postupanja djelatnika..., a pod izgovorom da izazove pozornost javnosti na nepravdu koja mu je počinjena u namjeri da ubije nedužnu i ranjivu djecu koja su mu se našla na putu. Svojim radnjama je počinio nemjerljivo težu i veću nepravdu zadajući žrtvama teške tjelesne ozljede i podmuklo im prišao s leđa usred dana, srušio ih na tlo i višestruko ih ubadao metalnim crtalom u predjelu glave, leđa i ruku, a do smrtnih posljedica nije došlo jer nije zahvaćen niti jedan vitalni organ. Također državni odvjetnik u žalbi navodi da ovakav način počinjenja kaznenih djela i brojnost zadanih uboda koje su žrtve zadobile proizlazi da je optuženik iskazao izrazitu bešćutnost i upornost u počinjenju kaznenih djela i da se radi o društveno opasnim kaznenim djelima koja zahtijevaju strože kažnjavanje unatoč postojanju olakotnih okolnosti jer su počinjenja kaznenih djela ostala u pokušaju, te je optuženik bio u stanju bitno smanjene ubrojivosti. Također se navodi da su žrtve djeca u dobi od 11 godina života te su zbog dobi posebno ranjiva i trebaju pomoć i podršku u sretnom i sigurnom odrastanju, a suprotno tome usred dana su napadnuta s leđa od strane jače, odrasle osobe što je kod njih izazvalo osjećaj prestrašenosti i bespomoćnosti što je također imalo i posljedice na njihovo psihičko zdravlje. Zbog svega se predlaže izricanje jedinstvene kazne zatvora u duljem trajanju.

20. U odnosu na odluku o kazni treba reći da kazna mora sadržavati individualiziranu zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog kaznenog djela. Zadatak suda ne ograničava se samo iz zakonskog opisa kaznenog djela pravnih formulacija i činjeničnog učina kreirati konkretno ostvareno kazneno djelo, već izabrati vrstu i mjeru kazne koja će odgovarati svrsi kažnjavanja. Stoga se uloga suda pri tome ne svodi na mehaničko posredovanje između slova zakona i stvarnosti. Zakonodavac kod generaliziranja svrhe kažnjavanja nastoji obuhvatiti neodređeni broj slučajeva i sažeti ih u opće pravilo. Sud u svakom pojedinom slučaju konkretizira opće pravilo i deduktivnim postupkom stvara zaključke potrebne za pravičnu odluku o vrsti i mjeri kazne. Prilikom određivanja vrste i mjere kazne koju će primijeniti, sud mora uzeti u obzir okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja

kaznenog djela, a osobito stupanj krivnje, pobude iz kojeg je kazneno djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, stupanj povrede počiniteljevih dužnosti, način počinjenja, skrivljene učinke kaznenog djela, prijašnji život počinitelja, njegove osobne i imovinske prilike te njegovo ponašanje nakon počinjenog kaznenog djela, odnos prema žrtvi i trud da naknadi štetu.

21. S pravom državni odvjetnik ukazuje na utvrđene otegotne okolnosti navodeći da ih prvostupanjski sud nije vrednovao. Naime, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske kao drugostupanjski sud smatra da je prvostupanjski sud propustio ispravno utvrditi otegotne okolnosti na strani počinitelja, a to je sam način postupanja optuženika koji je izvršio napad na dvoje djece revoltiran zbog radnji djelatnika ...pod izgovorom za izazivanje pozornosti javnosti u odnosu na nepravdu koja mu je učinjena, sve u namjeri da ubije nedužnu i ranjivu djecu, koja su mu se našla na putu te je svojim radnjama počinio nemjerljivu težu i veću nepravdu pri tome zadavši žrtvama teške tjelesne ozljede i prišavši im podmuklo s leđa usred dana, srušio ih i na tlo i višestruko ih ubadao metalnim crtalom u predjelu glave, leđa i ruku. Osim toga kao otegotne okolnosti sud je propustio uzeti sam način počinjenja kaznenih djela kao i brojnost zadanih uboda i ozljeda koje su žrtve zadobile pri čemu je optuženik iskazao jednu bešćutnost i upornost prilikom počinjenja kaznenih djela što predstavlja i društveno opasna kaznena djela koja zahtijevaju strože kažnjavanje unatoč postojanju olakotnih okolnosti na strani optuženika, a to je da su kaznena djela ostala u pokušaju i da je bio bitno smanjeno ubrojiv, što je sve kao olakotno ispravno cijenio prvostupanjski sud. Međutim, prvostupanjski sud trebao je kao što to ispravno ističe državni odvjetnik u svojoj žalbi, uzeti u obzir nalaz i mišljenje sudsko-medicinskog vještaka iz kojeg proizlazi da je najvjerojatniji mehanizam nastanka ozljeda takav da su djeca izbjegavala ozljeđivanje dinamikom svoga trupa i glave izmičući se od napadača i smanjujući intenzitet zamaha optuženika iz kojih razloga je sila zamaha bila manja pa je spriječeno teže ozljeđivanje i za život opasne ozljede kao i smrtni ishod. U obzir je trebalo uzeti da su žrtve djeca u dobi od 11 godina koja su zbog svoje dobi posebno ranjiva i trebaju pomoć i podršku odraslih u sretnom i sigurnom odrastanju, a upravo suprotno oni su napadnuti usred dana s leđa od strane odrasle osobe koja je uz to i puno jača od njih, što je sve kod njih izazvalo osjećaj prestrašenosti i bespomoćnosti te su bila prepuštena sama sebi kako bi se i obranila. Sve ovo utjecalo je na njihovo psihičko zdravlje, posebno, jer je dijete žrtva V. R. nakon traumatskog iskustva odlazila na razgovor u centar, a i dalje odlazi psihologu zbog depresije i anksioznosti. Upravo navedene otegotne okolnosti kao i težina počinjenih kaznenih djela za koja je optuženik proglašen krivim kao i posljedice nisu došle do izražaja prilikom odmjeravanja kazne optuženiku te je u pravu državni odvjetnik kada navodi da je zbog svih utvrđenih okolnosti potrebno izreći strožu kaznu jer se ovako izrečenom kaznom neće moći ostvariti svrha kažnjavanja.

22. Stoga je optuženiku za kazneno djelo iz članka 111. točka 2. u vezi s člankom 34. KZ/11. navedenim pod točkom I izreke pobijane presude utvrđena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina te za kazneno djelo iz članka 111. točka 2. u vezi s člankom 34. KZ/11. navedenog pod točkom II izreke pobijane presude utvrđena također kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, pa je na temelju članka 51. KZ/11. optuženik osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina. Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda upravo će se jedinstvenom kaznom zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina posebno vodeći računa o otegotnim okolnostima na strani optuženika prethodno navedeno pod točkom 21. ove presude,

kao i da je pokazao veću kriminalnu volju ispuniti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11. Time je preinačena prvostupanjska presuda u odluci o kazni, a koju kaznu drugostupanjski sud smatra primjerenom kako kaznenim djelom tako i ličnosti počinitelja te pogodnom za ostvarivanje svrhe kažnjavanja, izražavanja društvene osude zbog počinjenih kaznenih djela. Visoki kazneni sud Republike Hrvatske smatra da će se ovakvom kaznom utjecati na počinitelja kao i na sve druge da ne čine kaznena djela te utjecati i na jačanje svijesti o pogibeljnosti činjenja kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja počinitelja te omogućiti počiniteljevo ponovno uključivanje u društvo. Iz navedenih razloga nije osnovana žalba optuženika zbog odluke o kazni.

23. Sukladno članku 478. ZKP/08. žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede kaznenog zakona u korist optuženika sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o sigurnosnoj mjeri i oduzimanju predmeta pa je drugostupanjski sud ispitao navedene odluke. Naime, ispravno je prvostupanjski sud izrekao optuženiku sigurnosnu mjeru obaveznog psihijatrijskog liječenja iz članka 68. KZ/11. a uzimajući u obzir svrhu sigurnosnih mjera po članku 66. KZ/11. i otklanjanje budućeg kažnjivog ponašanja optuženika, kao i ostvarivanje specijalne prevencije spram optuženika. To upravo stoga jer na temelju provedenog psihijatrijskog vještačenja optuženika, proizlazi postojanje visoke razine opasnosti od počinjenja sličnog ili težeg kaznenog djela zbog duševnih poremećaja ukoliko se ne podvrgne sistematičnom psihijatrijskom liječenju, a što je sve detaljno obrazloženo pod točkom 25.1. obrazloženja pobijane presude.

23.1. Ispravno je prvostupanjski sud pod točkom 39. obrazloženja pobijane presude odlučio i o oduzimanju predmeta i to metalnog šeskanta, a sve na temelju članka 79. stavak 2. KZ/11. jer je zakonom propisano oduzimanje predmeta uporabljenih za počinjenje kaznenog djela, a što sve prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

24. Slijedom iznesenog kako nisu utvrđene povrede na koje drugostupanjski sud sukladno članku 476. stavak 1. točka 1. i 2. ZKP/08. pazi po službenoj dužnosti to je na temelju članka 482. i 486. stavak 1. ZKP/08. trebalo odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 17. listopada 2022.

Predsjednica vijeća:
dr.sc. Lana Petö Kujundžić, v.r.